

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 194/2015
05.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Радослава Петровића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ф.Б. и др, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у покушају из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика у вези чл. 30. и 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ф.Б., адвоката В.Ј.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 843/13 од 16.09.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 7/15 од 20.01.2015. године, у седници већа одржаној 05.03.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ф.Б., адвоката В.Ј.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 843/13 од 16.09.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 7/15 од 20.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 843/13 од 16.09.2014. године окривљени С.С. и Ф.Б. су оглашени кривим да су извршили кривично дело недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи у покушају из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ у вези чл. 30. и 33. КЗ, за које је окривљени С.С. осуђен на казну затвора у трајању од једне године која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује у улици ... у С. осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција уз примену мере електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, а у наведену казну затвора у трајању од једне године ће му се урачунати и време проведено у притвору почев од 05.04.2012. године па до 06.04.2012. године, док је окривљени Ф.Б. осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју ће му се урачунати време проведено у притвору почев од 19.04.2012. године па до 05.11.2012. године. Истом пресудом окривљеном С.С. и окривљеном Ф.Б. су враћени предмети који су детаљније наведени у изреци пресуде, а према окривљеном С.С. је изречена и

мера безбедности одузимање аутомобила ближе наведеног у изреци пресуде. Окривљени су обавезани да на име паушала плате суду износ од по 5.000,00 динара, а окривљени С.С. је обавезан да на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 32.500,00 динара, а све то у року од 90 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 7/15 од 20.01.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ф.Б., а пресуда Основног суда у Суботици К 843/13 од 16.09.2014. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Ф.Б., адвокат В.Ј.Ђ., због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног Ф.Б. ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног Ф.Б. у захтеву за заштиту законитости истиче да у изреци побијане првостепене пресуде само пише „покушали кријумчарити већи број лица преко државне границе“, али да на основу тога суд није имао правни основ да закључи да се ради о извршењу кривичног дела из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, јер изрека пресуде не садржи ниједан од кључних елемената бића кривичног дела из члана 350. став 2. КЗ, те да у побијаној другостепеној пресуди је између осталог наведено „да су окривљени вршењем транзита на територији Републике Србије покушали да већем броју лица...држављанина Републике Србије са територија Косова и Метохије...“, па се, по оцени браниоца, не може радити о бићу кривичног дела из члана 350. КЗ, јер је држављанима Републике Србије дозвољено кретање кроз читаву Србију, па је зато правно немогуће да се они налазе у „транзиту“ кроз Србију као своју домовину. Поред тога, бранилац истиче и то да је случај окривљеног Ф.Б. идентичан са становиштем Врховног касационог суда које је изражено у решењу Кзз 141/07 од 25.12.2007. године, где је поводом идентичног случаја изражен став да се кривично дело из члана 350. став 2. КЗ може учинити само према пасивном субјекту - лицу које није држављанин Републике Србије. Због свега наведеног бранилац окривљеног сматра да дело за које је окривљени оптужен по закону није кривично дело, чиме указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 350. став 2. КЗ, која се примењује од 11.09.2009. године прописано је да ко у намери да себи или другом прибави какву корист, омогућава другом недозвољени прелаз границе Србије или недозвољени боравак или транзит кроз Србију, казниће се затвором од шест месеци до пет година, док

је ставом 3. истог члана прописано да ако је дело из става 2. овог члана учињено од стране групе, злоупотребом службеног положаја, или на начин којим се угрожава живот или здравље лица чији се недозвољени прелаз границе Србије, боравак или транзит омогућава или је кријумчарен већи број лица, учинилац ће се казнити затвором од једне до десет година.

Одредбом члана 350. став 2. КЗ, који се примењивао од 01.01.2006. године до 10.09.2009. године, било је прописано да ко у намери да себи или другом прибави какву корист, омогућава другом недозвољени прелаз границе СЦГ или недозвољени боравак или транзит кроз СЦГ, лицу које није држављанин СЦГ, казниће се затвором од три месеца до шест година.

Полазећи од наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане правноснажне пресуде Основног суда у Суботици произилазе сва битна обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика у вези чл. 30. и 33. Кривичног законика, а који закон је важио како у време извршења кривичног дела које је окривљенима стављано на терет, тако и у време пресуђења, односно из изреке побијане првостепене пресуде произилази да су окривљени дана 05.04.2012. године у намери да себи прибаве противправну имовинску корист покушали кријумчарити већи број лица преко државне границе Републике Србије са Републиком Мађарском, а од којих лица како произилази из изреке пресуде су три држављанина Републике Србије и четири мигранта са подручја АП Косово и Метохија, те је у самој изреци детаљно описан начин на који су то окривљени урадили, а при чему, како је даље у изреци наведено „...с тим што су лица чије је кријумчарење организовано требало да плате организатору око 2000 евра након што им буде омогућено да илегално пређу државну границу...“, по оцени овог суда, јасно је да су окривљени у овом кривичном поступку правноснажно оглашени кривим а да су покушали кријумчарити односно омогућити већем броју лица недозвољени прелаз границе Србије, а не „транзит кроз Србију“ како то погрешно у захтеву истиче бранилац окривљеног.

С тим у вези, по налажењу овог суда, неосновано се бранилац окривљеног у захтеву позива на решење Врховног суда Србије Кзз 141/07 од 25.12.2007. године у којем је наведено да се кривично дело из члана 350. став 2. КЗ једино може извршити омогућавањем недозвољеног прелаза државне границе или недозвољеног боравак или транзита кроз Републику Србију само према пасивном субјекту као лицу које није држављанин Републике Србије, будући да је у време доношења тог решења чланом 350. став 2. КЗ изричито било прописано „ко омогућава другом недозвољени прелаз границе СЦГ или недозвољени боравак или транзит кроз СЦГ, лицу које није држављанин СЦГ“ док је каснијим изменама тог члана управо избачен део „лицу које није држављанин СЦГ“, из чега произилази да од 11.09.2009. године, када су почеле да се примењују измене члана 350. КЗ, предметно кривично дело из члана 350. став 2. може учинити и онај ко омогућава другом недозвољени прелаз границе Србије или недозвољени боравак или транзит кроз Србију, а то друго лице коме се омогућава недозвољени прелаз границе може бити и држављанин Републике Србије.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ф.Б., указује на то да је у побијаним правноснажним пресудама повређен кривични закон у смислу члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**